

11 Οκτωβρίου 2021

«Μία γυναίκα που μοιάζει με την Παναγία κάθεται εδώ στο παγκάρι»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Γερόντισσα Μακρίνα: Σήμερα ήρθε ένας κύριος πού μόλις μπήκε μέσα στο Μοναστήρι, είπα: «Αυτός ό άνθρωπος κάτι καλό έχει μέσα στην ψυχή του».

-Δέν ξέρω, μιά αλλοίωσι ήρθε μέσα στην ψυχή μου. Είχε ένα προσωπάκι πού έλαμπε.

Πριν έρθη στο αρχονταρίκι, μιλούσα μέ λαϊκούς για τήν προσευχή, τί δύναμι έχει ή προσευχή και τί σοβαρό είναι όταν ό άνθρωπος προσέχη στο θέμα τής ψυχής.

Όχι προσευχή νά τελειώσουμε μόνο τα κομποσχοίνια μας -και αυτό βέβαια τό δέχεται- άλλα να νοιώσουμε τον Δεσπότη μας Χριστό, νά Τον νοιώσουμε στην καρδιά μας, αύτή είναι πραγματική προσευχή.

Καθώς λοιπόν συζητούσαμε τί είναι ή προσευχή, ό άνθρωπος αύτός άκούγοντας προσευχή, μέσα του αλλοιώθηκε. Τό πρόσωπό του έλαμψε περισσότερο- είδα σαν μία ακτίνα στο πρόσωπό του, και μου είπε:

«Γερόντισσα, μπορώ νά σάς μιλήσω;». «Ευχαρίστως, νά μου μιλήσετε», είπα.

-«Έγώ ήμουν δέκα χρόνων παιδάκι- ή μητέρα μου ήταν εύσεβεστάτη, πολύ άγια γυναίκα, τέτοια άκρίβεια πού είχε στή ζωή της, σαν νά ήταν μία κατά κόσμον μοναχή.

Καί αν δεν ζούσε στο Μοναστήρι, πολιτευόταν σάν νά ήταν μοναχή- τόσο ευλάβεια είχε.

-Καί μου λέει μιά μέρα: “Παιδάκι μου, νά πάμε στον Εσπερινό, νά πάμε στην εκκλησία νά ανάψουμε ένα κεράκι;”.

“Νά πάμε, μαννούλα”. Αφού φθάσαμε, μόλις μπήκαμε στην έκκλησία, σάν νά μέ τράβηξε μιά δύναμι στο παγκάρι. Καί βλέπω μιά πανύψηλη μοναχή μέ κάλυμμα πού είχε ένα κόκκινο σταυρό. Έγώ Τήν κοίταζα, αυτή μέ κοίταζε- ή μητέρα πήγε νά προσκυνήση τις εικόνες.

Κάτι άνεξηγήτο μέ τραβούσε νά Τήν κοιτάζω όλο καί περισσότερο. Αμα τό σκεφτώ σαλεύεται ό νους μου.

-Τέτοια ομορφιά, τέτοια ωραία μορφή, τέτοιο κάλλος, άστραφτε τό πρόσωπό Της- κι έγώ

-Τήν κοίταζα καί Αύτή μέ κοίταζε καί μου χαμογελούσε καί έγώ Τήν κοίταζα, Τήν κοίταζα καί δεν Τήν χόρταινα.

Ελαμπε τό πρόσωπό Της! Κι αυτή ή άκτινοβολία πού έλαμπε στο πρόσωπό Της ήρθε στην καρδιά μου. “Μαμά, μαμά, μαμά!”, φώναξα εκείνη τήν ώρα. “Τί είναι παιδάκι μου, τί έπαθες;”.

“Μία γυναίκα πού μοιάζει μέ τήν Παναγία κάθεται εδώ στο παγκάρι”. Καί μέ ρωτάει:

-«Πού είναι, παιδί μου; Πού είναι, παιδάκι μου;”, δέν τήν έβλεπε ή μητέρα μου.

-“Νά καλέ μαμά, εδώ στο παγκάρι, δέν Τήν βλέπεις; Κοίταξε τί άνάστημα, τί όμορφη πού είναι, πολύ ωραία, λάμπει, μαμά, λάμπει!”.

Η γυναίκα αυτή, μόλις φώναξα, βάδισε σιγά-σιγά, άνοιξε τήν Ωραία Πύλη καί μπήκε μέσα στο Ιερό.

-Αυτό δέν μπορώ νά τό ξεχάσω, όπου πάω κι όπου σταθώ, αυτό τό πρόσωπο βλέπω μπροστά μου.

Κι από τότε άρχισα νά κάνω τήν Παράκλησι τής Παναγίας. Πολύ τήν αγαπώ. Τέτοια αγάπη πού έχω στην Παναγία, Γερόντισσα, μά δέν λέγεται».

«Έ, είπα, αφού Τήν αγαπάς νά εύχেসαι καί για μένα». «Πολύ Τήν άγαπάω. Αλήθεια, δέν μπορώ νά σάς τό περιγράψω». Καί τού είπα: «Αφού τόσο Τήν άγαπάς άντί για μία φορά, τρεις φορές τήν ήμέρα νά Τής κάνης Παράκλησι».

«Ναί; μέ ρώτησε, μπορώ;». «Πώς δέν μπορείς, τού απάντησα, τρεις φορές τήν ημέρα Παράκλησι νά κάνης». Τί μεγαλείο, τί πίστι πού έχουμε!

Σκεφτείτε, αφού καί τώρα πού είναι μεγάλος άνθρωπος, Τήν βλέπει μπροστά του, μετά από τόσα χρόνια! Δέν μπορεί νά τού φύγη αυτή ή μορφή! Καί λέω, γιά κοίταξε τί κάνει ό Θεός.

Τί εμφυτεύτηκε στήν ψυχή αυτού τού ανθρώπου από τήν παιδική του ήλικία. Κι όταν τά διηγείτο άστραφτε τό πρόσωπό του, κι έβλεπες τό θείο χορτασμό στήν καρδιά του.

Έμεινα άναλογιζομένη τί μπορεί νά συναντήση κανείς σ' ένα κοσμικό άνθρωπο! Τα ματάκια του μέσα δάκρυζαν αφού μου ήρθε μέσα στην ψυχή μου ένα άλλο πράγμα-τόσο πολύ άντανάκλασε ή Χάρις τής Παναγίας μέσα στήν ψυχή μου.

Τόση ευλάβεια αίσθάνθηκα, τόσο πολύ αλλοιώθηκα, πού, κατά κάποιον τρόπο, ή ψυχή μου ήθελε νά τον άγκαλιάση. Και ήθελα νά καταλήξω, τί ωραίο πράγμα ή Κυρία Θεοτόκος νά παρουσιάζεται σέ ώρισμένους ανθρώπους, γιά νά μάς δείξη τά μεγαλεία πού έχει ετοιμάσει ό Θεός στον ούρανό καί τήν άγάπη πού έχει προς έμάς! Τί σπουδαίο, πολύ σπουδαίο!

—ΠΗΓΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ: ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ ΜΑΚΡΙΝΑ ΒΑΣΣΟΠΟΥΛΟΥ - ΛΟΓΙΑ ΚΑΡΔΙΑΣ